

Dnes už skoro nemáme novináře, kteří by referovali z míst událostí

 radiouniversum.cz/vetvicka-ladislav-1d-dnes-uz-skoro-nemame-novinare-kteri-by-referovali-z-mist-udalosti/

Ladislav Větvička Díl 1/3

Text 5.4.202431 min [Přehrát](#)

[#Lidé](#)

Kdekdo dnes hltá zprávy o nejdůležitějších událostech této doby, často si ale asi neuvědomujeme, jak mnohé zprávy vznikají, a to nejen na internetu, ale i v novinách, a v dalších médiích tak například zprávu přebere novinář z agentury. Ale odkud ji má agentura? V ideálním případě má své lidi v dané zemi, či instituci, ale to je drahé, a tak v řadě případů tuto zprávu agentura dostane z ministerstva, nebo z nějaké instituce, kde ji píše člověk, který u dané události vůbec nebyl, a zná ji jen zprostředkovaně. A tak mnoho zpráv, které média nekriticky přebírají, a vydávají za fakta, pochází z pera lidí, kteří kopírují, či interpretují něco, u čeho nebyli, a o čem toho moc nevědí, ale přesto většinou zprávu vylepší svým osobním, teoretickým postojem. Jistou výjimkou jsou reportáže. Tam čtenář, divák, či posluchač, dostává alespoň přímou osobní zkušenost člověka z místa dění, což má svou jistou hodnotu, ať už je příběh jakkoli zabarven jeho osobním postojem. A právě k takovým účastníkům osobního dění patří jeden z neznámějších blogerů u nás, Ladislav Větvička.

Martina: A já jen připomenu – což už určitě víte – že od loňského podzimu je to také náš kolega, který má na Rádiu Universum svůj blog „Větva na větvi“. A právě o jeho osobních zážitcích, a o tom, z čeho byl Větva na větvi v posledních měsících, budeme mluvit právě dnes. Já jsem tě právě teď, Laďo, popsala jako člověka, který píše o věcech, o kterých opravdu něco ví, a to nejen z doslechu. Řekni mi, jak vnímáš naši novinářskou scénu a míru poctivosti novinářů v přístupu k žurnalistice?

Ladislav Větvička: Nevím, jestli vůbec ještě nějaké novináře máme, protože novináře si představuji jako člověka, který je někam vyslán, nebo když je někde nějaká událost, tak se zvedne, zajede tam, udělá rozhovor se všemi stranami konfliktu, podle toho si vytvoří názor, a na základě toho to pak v médiích popíše, ať jsou to levicové, nebo pravicové noviny. Ale takhle už to není. Žádní takovíto novináři prakticky už nejsou, když zapomeneme na některé válečné zpravodaje, kteří jsou vysláni nějakou televizí. Ale standardní novinář tohoto ražení tu už není.

Takže já vidím dnešního novináře jako mladého chlapce, nebo děvuchu, ve věku mezi 25 (když vyjdou ze školy) a 35 lety, kteří sedí v kanceláři, a tam vytvářejí na základě nějakých agenturních zpráv nějakou další zprávu. To je prostě příšerné. A vůbec se nechci bavit o tom, jak to vypadá v médiích typu rádií, nebo televizí, kde tito lidé po sobě křičí, skáčou si do řeči, skáčou do řeči svému hostu, nenechají ho domluvit. To přece nemá s novinářinou vůbec nic společného.

Martina: Já se určitě nechci dotknout nejrůznějších válečných zpravodajů, ale mnoho novinářů mi vyprávělo, jak vyslali nějakého zpravodaje třeba do místa konfliktu, nebo nějakých událostí, a on pak seděl na hotelu, a zoufale jim volal, aby mu poslali zprávy z četky, aby se měl od čeho odpíchnout. Ale to se asi může stát, protože ne vždycky – když jsi v dané zemi – získáš třeba akreditaci k přístupu do určité instituce, nebo na určité místo.

Ladislav Větvička: Ale srovnajme to třeba s novinářkami typu Lenky Procházkové, doufám, že si teď nepletu jméno, a její kolegyně Klicperové, které informovaly...

Martina: To byla Lenka Klicperová a její kolegyně Markéta Kutilová.

Ladislav Větvička: Jo. Myslím, že naši čtenáři si to už rozklíčují. To jsou pro mě novinářky opravdu s velkým N, protože opravdu informují z místa konfliktu, ať už to bylo ze Sýrie, nebo třeba nedávno, před půlrokem, z toho průseru – nevím, jak to líp nazvat – v Karabachu. Mají to na vlastní oči, vidí to z vlastního úhlu pohledu, jsou mezi tamními lidmi, vidí hrůzy, které se tam odehrávají. Toto jsou pro mě novináři. To, co se děje v médiích dnes, tam pro mě už ani novináři nejsou.

Jsou tři typy socialismu: Internacionální sovětského typu. Na něj navazující nacionální. A nyní socialismus multikulturní, kdy Brusel dodává z našich peněz dotace a tváří se, že to je kapitalismus.

Martina: Nedávno jsem narazila na marxistickou teorii žurnalistiky, a musím říct, že jsem byla nepříjemně překvapena, protože marxistická teorie žurnalistiky zní, že „tisk je organizátor, propagátor a agitátor.“

Ladislav Větvička: Skvělé.

Martina: Není tam ani slovo o informátorovi. Ale když to tak vezmeš, tak „agitátor“ – v tom se asi dnešní žurnalistika zhlédla.

Ladislav Větvička: Skvěle. Takže jsme zase zpátky u toho, že tady byly tři typy socialismu: První socialismus – internacionální – sovětského typu. Na něj navázal socialismus nacionální. A teď jsme v socialismu multikulturním, kdy nám Brusel dodává nejrůznější dotace, a tváří se, že takto má fungovat kapitalismus. A to co jsi řekla, přesně do toho zapadá, protože pokud oni berou marxistické poučky za své, tak to potom přesně odpovídá tomu, jak vypadá naše zpravodajství. To je příšerné.

Martina: Organizátor, propagátor, agitátor.

Ladislav Větvička: Ano.

Martina: Myslím, že jsme docela opsali kruh.

Ladislav Větvička: Ano. Vše ve prospěch Bruselu.

Nešokovalo mě ani tak to, že mi v iDNES zrušili blog, ale že plivli do tváře čtenářům tím, že zničili historii mých blogů, které jim 15 let přinášely čtenost a byly exkluzivně psány pro čtenáře iDnes.

Martina: Láďo, ty jsi patnáct let psal vůbec nejoblíbenější a nejúspěšnější z blogů na portálu iDNES, o čemž svědčí to, že jsi se devětkrát stal blogerem roku, a pak tě prakticky ze dne na den zrušili. Už jsi se z toho oklepal? Dlouho jsi mi připadal jakoby v šoku.

Ladislav Větvička: Mě nešokoval ani akt té likvidace, jakožto autora na médiu iDNES, jako spíš to, co provedli svým čtenářům, protože zlikvidovali veškerou práci, která mezi mnou a iDNES byla. To bylo to, co mě šokovalo, protože zrušit veškeré věci, které byly výhradně psané pro iDNES, které jim vytvářely čtenost a které naprosto jednoznačně byly u čtenářů úspěšné – tak to prostě plivli svým čtenářům do ksichtu – to se jinak říci nedá. To mě tenkrát překvapilo. Ale jinak musím říct, že to bylo asi to nejlepší, co mohli udělat.

Martina: My si pochvalujeme, že tě tady teď máme, protože se ti uvolnily ruce.

Ladislav Větvička: Ano, já také. Protože teď píšu pro Rádio Universum, a navíc se mi prostor rozšířil o mluvenou složku, což, myslím, je v případě ostravsky psaných blogů velice důležité.

Martina: Kdo měl ten výborný nápad?

Ladislav Větvička: S čím, s Ostravštinou?

Martina: S tím, že se to bude načítat?

Ladislav Větvička: Asi ty, ne?

Martina: Aha, díky, žes mi to připomněl. 😊

Ladislav Větvička: Když už máš web s názvem Rádio Universum, tak se to prostě nabízí, to je automatické. A musím říct, že mě to velice baví, protože je to záznam jistého jazyka, dialektu, který funguje dnes a tady na Ostravsku. Před padesáti, třiceti, deseti lety se takhle nemluvilo, mluvilo se trochu jinak, a za deset let se už zase takto mluvit nebude, dialekt se vyvíjí. Takže je to jistá...

Martina: Řekněme, že to má folklórní přesah.

Ladislav Větvička: Jo. Nevím, co na to říkají folkloristi, ale musím říct, že to bylo asi to nejlepší, co mohlo stát, protože i když se dívám na čtenost mých blogů, tak ta je podstatně vyšší, než byla kdysi v případě blogů iDNES. Obávám se, že tam dostali příkaz blogový prostor jako takový přivést ke konci, nějak rozumně to ukončit a zavřít, protože zjistili, že dostávají prostor lidé, kteří mohou vyjadřovat své názory, a to v dnešním režimu...

Martina: To není nikde potřeba.

Ladislav Větvička: Jo. To nemůže nikdo potřebovat. To je v dnešním režimu nebezpečné.

Martina: Ladislave Větvičko, myslím, že za patnáct let spolupráce člověk naváže, řekněme, určité osobní vztahy, a když je pak najednou ze dne na den „odejit“, tak mně třeba pomáhá, když cítím určitou nespravedlnost, když se dozvím motivace daných lidí k tomu kroku, protože potom to člověk může mnohem snáz zpracovat. Řekni mi, dozvěděl ses po tom půlroce třeba o důvodech tvého zrušení něco více? Protože to, co bylo v oficiálních důvodech, třeba že jsi vládní politiky označil za „surikaty“, nebo že jsi na blogu citoval svůj starší text, kde jsi už před deseti lety předpovídal válku na Ukrajině, tak to by asi ve svobodné zemi nemělo být důvodem k tomu, aby člověk ztratil práci.

Ladislav Větvička: Pro mě to nebyla práce, ale zábava. Blogy na iDNES nebyly nikdy placeny, takže se to nedá brát jako práce. Ale nedozvěděl jsem se ani o slovíčko více, než jsem věděl v září, když můj blog zrušili, a víceméně mě to ani nezajímá.

Martina: Tak mě taky ne.

Ladislav Větvička: Čert je vem, to je jejich problém. Je smutné, když člověk vidí, kam spěje čtenost média, které bylo před nějakými šesti, sedmi lety jedním z velice zajímavých ostrůvků pozitivní deviace, kam psalo mnoho velice zajímavých autorů. Ti byli jeden po druhém likvidováni, a dnes, když se na to podíváte, tak je tam čtenost nových blogů sto, sto padesát, dvě stě za několik hodin, kdy tam daný blog po zveřejnění je – a to je konec. To pravděpodobně směřuje k naprostému krachu, protože potom takovéto stránky s malou čteností nejde ekonomicky profinancovat.

Martina: Pokrok nezastavíš.

Ladislav Větvička: Ne.

Čím dále na východ, tím více jsou lidé ochotni pomáhat, protože z vlastní zkušenosti vědí, že je to potřeba...

Martina: Ladislave Větvičko, já jsem tady na začátku o tobě mluvila s tím, že komentuješ společenské a politické dění u nás i ve světě, a máš puzení k tomu, že když o něčem píšeš, tak chceš vědět, o čem píšeš. Předpokládám, že mimo jiné i proto, jsi navštívil asi padesát zemí, a nadto navštívuješ i země, které většinou nebývají vyloženě turistickými destinacemi, nebo cílem turistů. Řekni mi, podle čeho si vybíráš, kam pojeděš? Teď tě mám tady v Praze, ale zítra odjíždíš do Kyrgyzstánu. Co tě inspiruje k tomu, že jedeš do Gruzie, Moldávie, Rumunska, na Ukrajinu, a tak dále?

Ladislav Větvička: Říkají o mně, že jsem cestovatel, ale já se za velkého cestovatele moc nepovažuji. Navštívil jsem přibližně padesát států, což není tak moc. Evropa samotná, mám pocit, má přes padesát...

Martina: Čtyřicet osm...

Ladislav Větvíčka: Čtyřicet osm států – vidíš to. A třeba ve Střední Americe jsem byl ve třech zemích: Kuba, Dominikánsko a Mexiko, to je vše. V Jižní Americe jsem nebyl vůbec, severní jsem akorát prolítával, v Asii jsem byl asi v pěti zemích – takže se neberu za až tak velkého cestovatele, spíš mám pocit, že jsem rok od roku lenivější, a spíše se vracím na místa, kde mně je dobře. To je případ třeba Gruzie, kde jsme v loňském roce strávili při pěti mikrovýpravách dohromady snad tři měsíce času. Pětkrát jsem vloni byl mimochodem i na Ukrajině. I když pravdou je, že už nejezdím až na východ Ukrajiny, protože tam se teď prý nesmí, něco se tam děje, takže jezdím jenom na Podkarpatskou Rus, kde je relativně bezpečno. Akorát se změnila podmínky, a to, jak vypadají ulice, odkud zmizeli chlapi – to je trochu smutné. Ale jezdím prostě do zemí, kde se cítím příjemně a kde cítím, že je o mě ze strany místních lidí zájem jako o cizince, o člověka z jiné kultury. A to třeba na tzv. západě už není.

Na západě, když jedeš kamkoliv, ať už je to Británie, Francie, nebo Holandsko jsou vztahy chladnější. Na východě jsou vřelejší. Navíc jsem nedávno někde viděl graf zemí rozdělených podle odpovědí na otázku, zda by místní člověk neznámému cizinci poskytl jídlo, když by vás požádal, protože má hlad. A byly tam země, kde víceméně byli všichni proti. Jsou to skandinávské země, sever Německa, a anglosaské země. Ve střední Evropě, slovanských zemích, a v zemích bývalého východního bloku je to tak půl na půl. A na druhé straně byly naprosto otevřené země, asi není divu, že tam patří prakticky celý Balkán, a celý prostor postsovětských zemí. Takže to je možná ten důvod, že tito lidé vědí, že když je někdo v nouzi, tak to není jenom tak, a že je třeba mu prostě nějak pomoci, protože tam na východě všichni v devadesátkách prožili nejrůznější ekonomické problémy, a možná z té doby v nich pořád zůstává pocit, že když dám někomu krajíc chleba, nebo napít vody, tak je to něco normálního a přirozeného.

Martina: Tam můžou být důvody ještě trochu jiné, protože země, které jsi jmenoval a které jsou poměrně zdrženlivé v tom, aby nakrmili bližního v nouzi, jsou země s vysokou životní úrovní, a také se tam může stát, že toho mnozí zneužívají.

Já mám jednoho pána z hlavního nádraží, který má asi špatnou paměť a už třikrát mě zastavil, protože mu ujel vlak, a „vydundal“ na mně peníze. Poprvé jsem mu je dala, ale od té doby jsem také zdrženlivá. Ale to je jiná věc. Mě by zajímalo, jestli někdy píšeš o zemích, kde jsi nebyl? Prostě, že si jenom načítáš, ptáš se lidí, kteří danou zemi navštívili? Zkrátka, jestli jsi v novinářině zásadově autentický?

Ladislav Větvíčka: To je dobrá otázka – tu jsem ještě nikdy nedostal. Když tak o tom přemýšlím, tak jsem vlastně nikdy nenapsal nějakou reportáž o zemi, kde jsem nebyl. Vždycky to vycházelo z osobních zážitků, z osobních poznámek, fotek a z toho, co tam člověk vidí, a ověří si na vlastní kůži. Protože já nevěřím zprávám o nějaké zemi od člověka, který tam v životě nebyl, a píše to na základě toho, co si nastuduje. Určitě to samozřejmě jde, pseudonovináři to tak dělají, protože dostat se někde třeba do Karabachu – když už jsme o něm mluvili – není legrace. Je to náklad nějakých 20, 25 tisíc korun, když se tam chcete dostat letecky na tři, čtyři dny – cestování, jídlo, hotely – a to dneska ne každé médium dokáže zaplatit. Ale já jsem to takhle nikdy neudělal, to nejde.

Martina: Pravděpodobně se ti to osvědčilo – ostatně čtenáři to kvitují. A teď by mě zajímalo, jestli jsi někdy jel do země, o které jsi měl určitou představu, měl jsi dojem, že víš, jak se svět v dané zemi točí, jak to tam je, a přijel jsi tam, posadil se do hospody, nebo ses prošel po ulici, promluvil s lidmi v parku, a úplně jsi musel přehodnotit názor?

Ladislav Větvíčka: Jednoznačně. Mnohokrát, mnohokrát. Typický příklad – Írán. Já jsem měl vždycky velice pozitivní zprávy o cestování v Íránu, a o vztahu místních lidí k cizincům, že bych se tam údajně neměl čeho bát a že to je země velice pohostinná, na každém rohu kouří vodní dýmky a pijí kávu a čaj, a nabízí to. A já jsem tam přijel, a asi dva týdny nemohl najít jedinou „hulírnu“ vodních dýmek, nemohli jsme najít kavárny, protože tam prostě žádné nejsou. Já jsem čekal, že tam budu psát – jsem zvyklý psát v kavárnách, nebo v restauracích. Ale tam jsou jen malé jídelničky, kde se postavíte u pultu, jíte falafel nebo nějaké grilované kuře, ale nejsou tam kavárny toho našeho typu. Já jsem si to představoval jako íránské restaurace v západní Evropě, takže jsem čekal íránské pochutiny a dobroty – alkohol jsem tam nečekal, taky jsem ho celý měsíc žádný nedostal, bo se tam najít nedá, ale to nevadilo, s tím jsem počítal. A pak jsem zjistil, že nějaký chytrý ministr zdravotnictví asi dva roky předtím, než jsem přijel, prohlásil, že o vodní dýmce se v koránu nic nepíše, a tím pádem není dobré ji propagovat, a veřejné kouření vodních dýmek zakázal. Takže to byl důvod, proč dneska se před obchody vodní dýmky nekouří. Ale v zákoutích se samozřejmě kouří. V každém městě najdete ostrůvek pozitivní deviace, což je jakási kombinace lokálního tajného soukromého klubu a soukromého bytu, kde to je tolerováno.

V Gruzii se politika do hospody netahá

Martina: Takže Íráncům se u nás, kde je zakázáno kouřit v restauracích, musí líbit.

Ladislav Větvíčka: Asi jo. Ale lidé v Íránu byli vynikající, infrastruktura byla špičková, což je přesně to, co se z našich médií nedočtete, a tak máme představu, že to je země, která je zaostalá s náboženským útlakem, což tak naprosto jednoznačně je, s politickým útlakem také. Ale je to jejich země, a ať si tam dělají, co chtějí. Z hlediska turisty je Írán naprosto pohodová země.

Martina: Ty jsi zmínil, že jsi v loňském roce strávil celkem tři měsíce v Gruzii. Proč právě tam?

Ladislav Větvíčka: Gruzie je zatím nedocenená země, tak jako třeba Albánie, o které se dnes už naštěstí mluví a mnozí s nadšením potvrzují, co jsem psal asi před osmi lety, že je nádherná, plná krásných lidí a nádherných památek. Mimochodem, i křesťanských památek.

Martina: Petr Horký napsal knihu Kráska se špatnou pověstí: To se asi na Albánii hodí.

Ladislav Větvíčka: Ano, naprosto přesně, Petr to napsal špičkově. Pobřeží je dnes plné hotelů, je tam infrastruktura. Já jsem jel do Albánie poprvé autem asi v roce 2010 a nejhorší úsek dálnice po celé cestě do Albánie byl u Hustopeče. V celé Albánii byla už

tenkrát naprosto špičková infrastruktura. Tady to samozřejmě nikdo nezná a považuje Albánii za zaostalou zemi.

Ale vraťme se ke Gruzii. Gruzie je podobně nedocenená země: Má asi sto kilometrů černomořského pobřeží, kde jsou naprosto unikátní věci, jako pláže s magnetickým pískem, které jsou léčivé, nejrůznější termální prameny. Když chce člověk jet na hory, jede do pětitisícovek. Když chce člověk jet do subtropů, jede na jih do Batumi – a to vše v rozmezí asi dvou hodin od letiště v Kutajsi. Když chce člověk opravdu do vysokých horských údolí, tak to trvá trochu dýl, ale taky se to dá. Když má člověk rád víno, jede na východ k ázerbájdžánské hranici. Jsou tam nádherná místa, údolí řeky Alazani mezi dvěma hřebeny Kavkazu, široké odhadem asi 40 kilometrů s řekou uprostřed. To jsou kouzelná místa.

Takže, zaprvé, mě láká, že tam nenajdu moc českých turistů, které moc při svém psaní nepotřebuji – nechci v cizině slyšet českou řeč, protože mě to ruší – a je tam pohostinnost a krásné věci, které se s cestováním spojují, jídlo, pití, příjemné zážitky. To tam člověk najde v plné míře. Nehledě k tomu, že Gruzínci jsou velice pohostinným národem, a všude se k nám Čechoslovákům chovají velice pozitivně, což se ovšem dá víceméně říct o celém východě.

Martina: Když tak přemýšlím, v jaké souvislosti jsem v poslední době o Gruzii slyšela, tak mě vlastně napadají separatistické regiony, Osetie, Jižní Abcházie, krátká válka Rusko – Gruzie v roce 2008. Když do Gruzie přijedeš ty, co tam hledáš? S kým se bavíš? S kým jaksi cizeluješ svůj pohled na tuto zemi?

Ladislav Větvíčka: Třeba na gruzínském pobřeží je už poměrně velká česká komunita, jsou tam Češi, kteří provozují řeznictví, Češi, kteří staví pro investory hotely, Češi, kteří hotely provozují a vedou... Dá se tam mluvit s mnoha lidmi, kteří si tam koupili nemovitosti, protože před válkou, před konfliktem na Ukrajině, tam byly naprosto špičkové ceny. Bohužel, to se změnilo, protože po začátku války se do země dostalo snad půl miliónů Rusů a podobné množství Ukrajinců, což vytvořilo tlak na bydlení a ceny šly nahoru. Nicméně, kdo nakoupil do té doby, tak se daly řádově za statisíce korun koupit apartmány v dosahu chůze od moře. Dnes to samozřejmě stouplu na dvojnásobek, trojnásobek, ale pořád oproti Praze nebo bydlení v našich velkých městech je to velice zajímavá investice. Takže já se tam bavím s místními lidmi českého původu, kteří mají své zkušenosti a svůj úhel pohledu, protože vidí nejen to dobré a pěkné, co tam my turisti, vidíme za dva týdny pobytu, ale vidí i negativní věci. A bavím se samozřejmě s Gruzíny, s místními lidmi, protože se s nimi ani nejde nebavit, jsou prostě tak družní. Bylo by divné být týden v Gruzii, a nestrávit minimálně dva večery na nějakém večírku, kam jste jako cizinec pozván na oslavu.

Martina: Neumím si představit, že by ses s nimi nebavil o politice. Rozmluví se?

Ladislav Větvíčka: Nepřilíš. Politika nebývá typickým tématem hovorů tak jako u nás v hospodách, kde se chlapi normálně baví o politice a nadávají na všechny zleva doprava. V Gruzii se politika do hospody příliš netáhá. A když tam přijde náhodou téma

regionů, které dnes nejsou ovládány tbiliskou vládou, tak na to mají svůj úhel pohledu, který je ovlivněn médií, a málokdy se dokážete bavit s někým o této věci hlouběji. Nevím, jestli mají obavy z vyřčení vlastního názoru – což si nemyslím, protože Gruzie patří k zemím, kde se zatím dá svobodně mluvit, na rozdíl třeba od naší země – ale je to téma, o kterém se příliš nemluví. Není to slušné. Tak, jako u nás není slušné se bavit o platu, tak tam není slušné se bavit o politice.

Martina: A dá se tam při hovoru s lidmi podprahově odhadnout, jestli se Gruzínci bojí Ruska, třeba právě na základě zkušenosti z roku 2008?

Ladislav Větvička: Nechci říci, že bychom se nebavili o politice, protože já jim samozřejmě hovory o politice vnucuji, protože mě jejich názory zajímají. Neřekl bych, že by měli strach z Ruska. Spíš mám pocit, že jsou naštvaní, je v nich podporován v médiích pocit, že jim Rusko ukradlo Jižní Osetii, že jim Rusko ukradlo Abcházii, a oni mají pocit, že dříve, nebo později se to musí vrátit zpátky. Jenže to je komplikované téma, a samotní Gruzínci vědí dobře, že soužití s Abcházci (což je svébytný národ), nebo s Osetinci, nebylo tak jednoduché už v dobách Sovětského svazu. Tyto národy mají své důvody, proč chtěly nějakou formu samostatnosti, nebo autonomie. A tak dobře, jako je to třeba v Adžárii, což je jižní část, která také chtěla být rozštěpeneckou, a nakonec byla silou někdy okolo roku 2005, dva tři roky před válkou o Osetii – obsazena samotnými Gruzíncy. Dnes je to autonomní republika. Je to specifická oblast, která patřila do roku 1918 Turecku, která má specifické náboženství, protože většina lidí vyznává islám, a jsou to národnostně Gruzínci. A tam ta příslušnost ke Gruzii funguje. Ale v Osetii a Abcházii to nefunguje. Ale teď mám pocit, že jsem zamluvil otázku, která byla položena.

Martina: Ani ne, protože jsem se ptala, jestli se bojí Ruska, a jestli se ti z nich podařilo vytáhnout jejich niterný pocit, jejich dojem z toho, jakým způsobem se Gruzie má vůči Rusku chovat, případně vymezovat.

Ladislav Větvička: Rozumím. Ne. Nebojí se, naopak jim ekonomicky válka pomohla, protože příchod tolika lidí znamenal nárůst HDP. Znamenal samozřejmě i negativní věci, nárůst cen bytů, nárůst cen v restauracích.

Martina: A teď mluvíš o válce na Ukrajině.

Ladislav Větvička: Ano, o válce na Ukrajině po roce 22.

Martina: A po rusko-gruzínské válce?

Ladislav Větvička: Aha. Já jsem byl v Gruzii shodou okolností dva roky po rusko-gruzínské válce, po tom konfliktu, který začal tím, že tehdejší gruzínský prezident napadl hlavní město Jižní Osetie, zabil příslušníky mírových sil (shodou okolností z Ruska) a Rusové mu to velice rychle vrátili. Tenkrát to byla úplně jiná Gruzie než dnes. Gruzie udělala od té doby obrovský pokrok, Gruzie byla po té válce velice chudá, zničená, byla zničena infrastruktura, protože Rus, když někam přijde, si potřebuje to své zařídit tak, aby se mu do toho nepletla gruzínská armáda, takže samozřejmě zlikvidoval mosty,

zlikvidoval energetická zařízení, a s tím se Gruzínci potýkali ještě dva, tři, čtyři roky poté. Gruzie udělala od té doby obrovský skok dopředu, a mám pocit, a to musíme přiznat i Evropské unii, protože to bylo díky penězům, které Gruzie paradoxně dostává od Unie.

Pokračování příště.

Další texty Ladika Větvičky ZDE.

Všechny příspěvky s Ladislav Větvička

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.